

UZASADNIENIE

Powód P. G. wniósł przeciwko pozwanemu (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W. o nakazanie zawarcia z nim umowy sprzedaży przedmiotu umowy leasingu – ładowarki ZL 506 wyprodukowanej w 2006 r. numer fabryczny (...).

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 11 sierpnia 2006 r. pomiędzy poprzednikiem prawnym powoda jako finansującym a pozwanym jako korzystającym została zawarta umowa leasingu o nr (...), której przedmiotem była Ładowarka ZL 506. Umowie nadano następnie numer (...). W umowie ustalono 60 miesięcznych rat leasingowych. Następnie, aneksem z dnia 13 lipca 2010 r. przedłużono okres leasingu do 68 miesięcy. W dniu 1 kwietnia 2011 r. zawarta została umowa restrukturyzacji, która zmieniła harmonogram opłat leasingowych. Ostatnia rata leasingowa przypadała w październiku 2012 r. i umowa uległa zakończeniu z dniem 31 października 2012 r. (umowa leasingu – k. 6 – 8, ogólne warunki – k. 72 – 80, aneks do umowy – k. 9, umowa restrukturyzacji – k. 81 – 82, załącznik do umowy restrukturyzacji - k. 10).

Na datę 31 października 2012 r. pozwany zalegał z płatnościami z tytułu niniejszej umowy na kwotę 48 269,60 zł. Ponadto między stronami zawarte były jeszcze inne umowy leasingu. W dniu 26 listopada 2012 r. pozwany zapłacił na rzecz powoda kwotę 49 000 zł wskazując w tytule płatności – całkowita spłata zadłużenia wraz z wykupem dotyczy umowy leasingu nr (...). Wpłatę tą pozwany zaliczył na najdawniej wymagalne zobowiązania z innych umów leasingu. Na początku 2013 r. strony prowadziły rozmowy co do przedłużenia umowy, które nie doprowadziły do zawarcia aneksu do umowy (stan rozliczeń – k. 83 - 87, potwierdzenie wykonania przelewu – k. 11, pismo – k. 89, zeznania świadka A. R. – k. 221).

Powołany wyżej stan faktyczny był niesporny między stronami, oparty nadto na niebudzących wątpliwościach dokumentach oraz spójne i racjonalne zeznania świadka A. R..

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jako niezasadne podlegało oddaleniu.

Roszczenie powoda należy zakwalifikować na podstawie art. 64 k.c. Powód de facto dochodzi od pozwanego zobowiązania do złożenia oświadczenia woli odpowiadającego oświadczeniu sprzedawcy na podstawie art. 535 k.c. – tj. zobowiązania do przeniesienia na jego rzecz własności rzeczy i wydania rzeczy.

Zgodnie z art. 64 k.c. prawomocne orzeczenie sądu stwierdzające obowiązek danej osoby do złożenia oznaczonego oświadczenia woli, zastępuje to oświadczenie.

Między stronami zawarta została umowa leasingu, do której zastosowanie mając przepisy art. 709 1 i n. k.c. Umowa ta przewidywała tzw. opcję wykupu. Zgodzić się należy z poglądem wyrażonym przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 grudnia 2015 r., V CSK 235/15, Lex nr1973801, iż istotą i celem modelowej umowy leasingu nie jest przeniesienie przez finansującego na rzecz korzystającego własności przedmiotu leasingu. Istotą tej umowy nazwanej jest co do zasady przekazanie przez finansującego korzystającemu określonej rzeczy do używania albo używania i pobierania pożytków przez czas oznaczony, z zapłatą przez korzystającego na rzecz finansującego wynagrodzenia, którego wysokość równa jest co najmniej cenie lub wynagrodzeniu z tytułu nabycia rzeczy przez finansującego. Dopuszczalność więc zastrzeżenia w umowie leasingu tzw. opcji zakupu (art. 70916 k.c.) nie może być traktowana jako równoznaczna z obowiązkiem korzystającego nabycia tej rzeczy, a jedynie jako wynikające z umowy jego uprawnienie do żądania od finansującego przeniesienia własności. Zamieszczenie w umowie wspomnianej klauzuli skutkuje obowiązkiem

wyłącznie finansującego przeniesienia na korzystającego własności rzeczy, jeżeli ten ostatnio wymieniony wystąpi z takim żądaniem.

W pierwszej kolejności należy jednak odwołać się do zawartej umowy, strony bowiem w granicach swobody umów mogą uregulować warunki skorzystania z tzw. opcji wykupu, które co do zasady nie stanowią warunku w rozumieniu art. 89 k.c., ale stanowią umowne przesłanki uprawniające do skorzystania prawa nabycia przedmiotu leasingu. I tak zgodnie z § 8 umowy nie później niż na 31 dni kalendarzowych przed upływem podstawowego okresu obowiązywania umowy leasingu, korzystający ma prawo oświadczyć na piśmie finansującemu, że po upływie tego okresu nabędzie on przedmiot leasingu na własność. Jeżeli takie oświadczenie zostanie złożone w wyżej oznaczonym terminie wówczas w terminie 7 dni po zakończeniu podstawowego okresu obowiązywania umowy leasingu, finansujący zobowiązany będzie sprzedać a korzystający kupić przedmiot leasingu za określoną, zgodnie z umową leasingu wartość końcową. Finansujący – mimo złożenia przez korzystającego powyższego oświadczenia, będzie miał prawo odmowy sprzedaży przedmiotu leasingu, jeżeli korzystający w terminie do ostatniego dnia podstawowego okresu obowiązywania umowy leasingu nie ureguluje wszystkich bieżących i zaległych należności finansującego przewidzianych w umowie leasingu wraz z wszelkimi należnościami ubocznymi, w terminie do ostatniego dnia podstawowego okresu obowiązywania umowy, nie zapłaci finansującemu wartości końcowej (łącznie z podatkiem VAT) tytułem zaliczki na poczet ceny sprzedaży przedmiotu leasingu.

Podstawowy okres obowiązywania umowy kończył się z dniem 31 października 2012 r., tj. z upływem miesiąca, za który należna była ostatnia rata leasingowa (§ 7 umowy, harmonogram opłat - k.10).

Powód nie spełnił, żadnego z powyższych warunków. Ani nie złożył oświadczenia o wykupie, nie mówiąc już o zachowaniu umówionego terminu, ani też nie dokonał zapłaty zaległości najpóźniej do dnia 31 października 2012 r. Zapłata dokonana w dniu 26 listopada 2012 r. na poczet niniejszej umowy, dokonana została po terminie. Ponadto, biorąc pod uwagę stan zadłużenia z umowy, nie obejmowała ona ceny wykupu ustalonej na poziomie 3355,40 zł netto. Wskazać przy tym należy, iż co do zasady to dłużnik powinien mieć świadomość i prowadzić rachunkowość w taki sposób, aby znał stan zadłużenia wobec swoich kontrahentów. Tym samym pozwany nie miał obowiązku przeniesienia własności przedmiotu leasingu na rzecz powoda.

Z uwagi na brak istnienia roszczenia powoda, bezprzedmiotowe byłyby rozważania co do podniesionego przez pozwanego dodatkowo zarzutu przedawnienia.

Tym samym powództwo podlegało oddaleniu na podstawie art. 64 k.c.

O kosztach sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c.

Pozwany wygrał w całości sprawę i na należne mu od powoda koszty złożyły się koszty zastępstwa procesowego według stawki minimalnej wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa.

ZARZĄDZENIE

- odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pozwanemu z pouczeniem o apelacji.